KNISTER

ARABESK

Les aventures d'un cavall cavalleresc

Volum 2

Primera edició: maig del 2013
Títol original alemany: *Arabesk. Die Abenteuer eines ritterlichen Pferdes. Nix wie weg hier!*

Text de KNISTER
Il·lustracions de Thomas Dähne

Edició: David Sánchez
Coordinació editorial: Anna Pérez i Mir
Direcció editorial: Iolanda Batallé Prats
Maquetació: Xavier Peralta

© 2012 Arena Verlag GmbH, Würzburg – www.arena-verlag.de
© 2013 Oriol Sánchez i Vaqué, per la traducció
© 2013 La Galera, SAU Editorial, per l'edició en llengua catalana
La publicació d'aquest llibre s'ha negociat a través d'Ute Körner Literary Agency, S.L., Barcelona – www.uklitag.com

La Galera, SAU Editorial
Josep Pla 95
08019 Barcelona
www.lagalera.cat

Imprès a Liberdúplex SL
Ctra. BV-2249, km 7,4
Pol. Ind. Torrentfondo
08791 Sant Llorenç d'Hortons

Dipòsit legal: B-554-2013
Imprès a la UE
ISBN: 978-84-246-4747-6

Qualsevol mena de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra resta rigorosament prohibida i estarà sotmesa a les sancions establertes per la llei. L'editor faculta el CEDRO (Centre Espanyol de Drets Reprogràfics, www.cedro.org) perquè autoritzi la fotocòpia o l'escaneig d'algun fragment a les persones que hi estiguin interessades.

KNISTER

ARABESK

Les aventures d'un cavall cavalleresc

Traducció d'Oriol Sánchez i Vaqué

laGalera50

ÍNDEX

Mapa de les terres del príncep Llop de Torreforta 6
Qui cal conèixer 8
Avís de l'autor 13

CAPÍTOL PRIMER,
en què comença una recerca 15
Petita lliçó de llatí 22

CAPÍTOL SEGON,
en què la situació s'agreuja 27
Recull de dites del cavaller Roc de Rocanegra 40

CAPÍTOL TERCER,
en què tot surt al revés 47
Les deu diferències del castell de Colomers 60

CAPÍTOL QUART,
en què es desvela una part del secret 67
Recepta «La crep de nabius de l'Eli» 72

CAPÍTOL CINQUÈ,
en què el vell cavaller de Rocanegra sap alguna cosa 83
Instruccions: com fer foc a l'edat mitjana 90

CAPÍTOL SISÈ,
en què l'Arabesk esdevé l'heroi de la gran aventura 97
Kung-fu: els estils animals 106

CAPÍTOL SETÈ,
en què se sent un cruixit 117
Còmic: Arabesk, el cavall heroic 118

CAPÍTOL VUITÈ,
en què comença una nova aventura... 129
Les aventures dels avantpassats de l'Arabesk 133

MAPA DE LES TERRES DEL

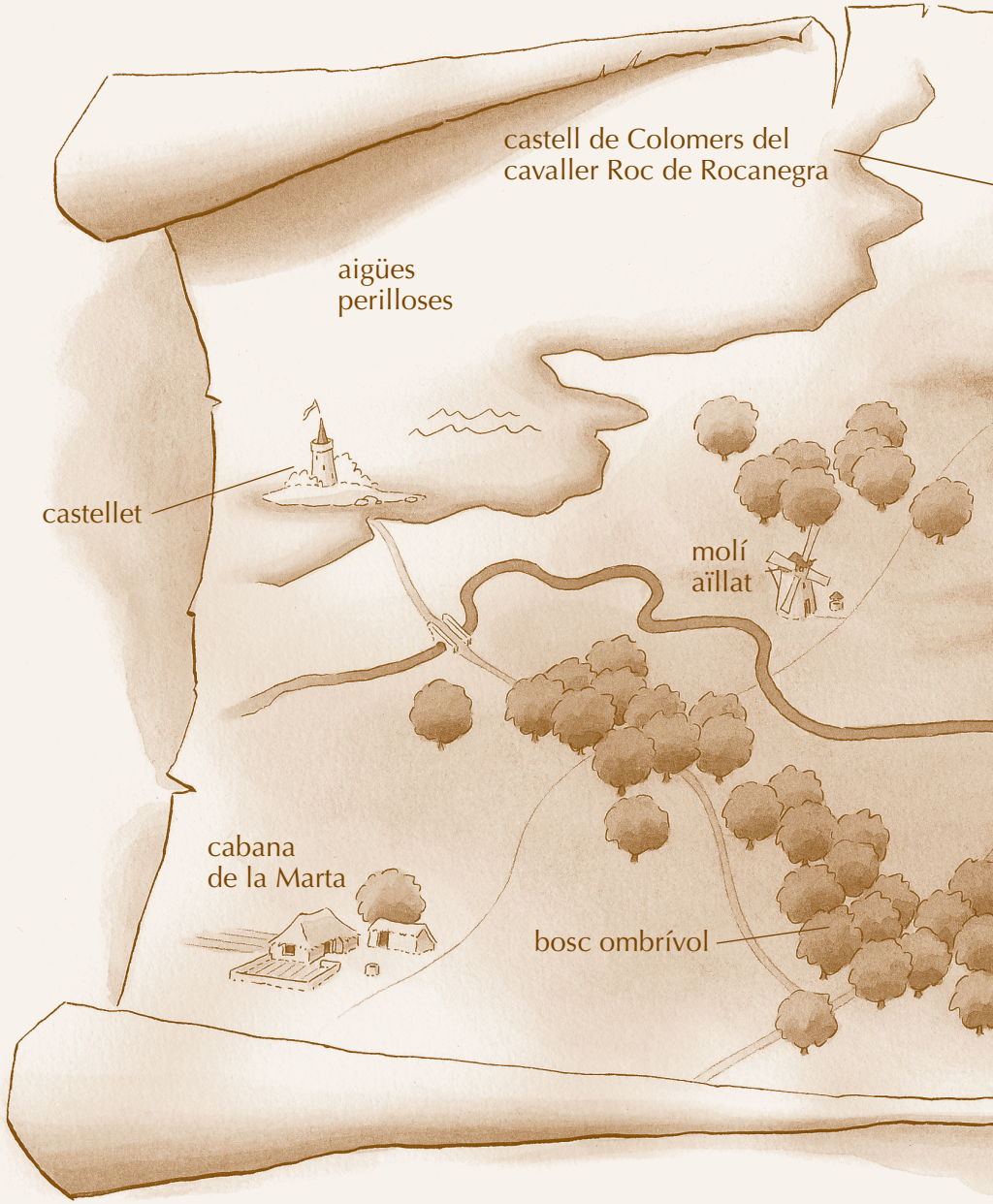

PRÍNCEP LLOP DE TORREFORTA

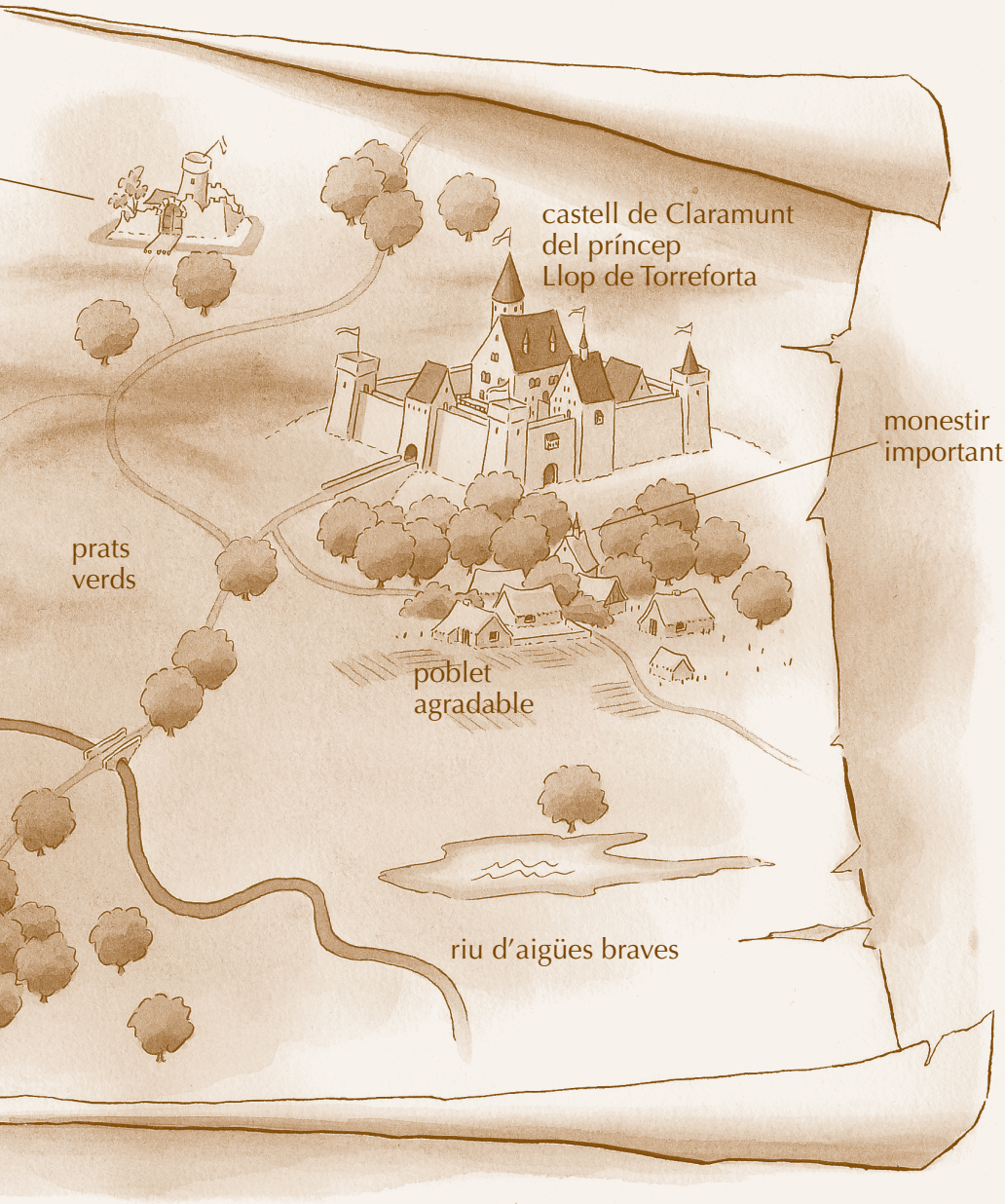

Qui cal conèixer

... és una noia preciosa, molt espavilada i amb força traça. No té pares; l'ha cuidat la seva mainadera, la Marta. En aquesta època, els nens no poden ser nens durant gaire temps i, per això, quan encara no té ni deu anys, l'Eli ha de treballar dur i guanyar-se la vida.

La Marta l'ha dut al castell d'un cavaller força estrafolari, anomenat Roc de Rocanegra, perquè hi treballi de serventa. La Marta poc s'imagina que mentrestant l'Eli s'ha tallat els cabells i ha anat d'escuder del seu senyor a un torneig cavalleresc. I encara menys que l'Eli hi ha participat i, amb l'ajuda del seu cavall Arabesk, és clar, l'ha guanyat. I, afortunadament, la bona dona tampoc no s'imagina que el príncep de Torreforta ja té clissat aquell escuder desconegut amb camisa blava i que l'Eli corre un gran perill.

L'Hug

... té la mateixa edat que l'Eli. Però viu en un entorn més protegit. I és que, des de ben petit, ha crescut en un monestir, on ha après més coses que la majoria dels seus coetanis: l'Hug sap llegir i escriure!

I una altra cosa: tot i que estava prohibit, un monjo molt viatjat li va ensenyar l'art marcial dels monjos de Shaolin, el kung-fu. I ell va prometre al seu mestre que no practicaria mai aquella art al carrer o en llocs públics. Però l'Hug ja ha trencat una vegada la promesa, perquè volia ajudar aquell misteriós escuder que ha conegut al torneig del príncep. I des de llavors no es pot treure del cap l'escuder i el seu cavall Arabesk. Al final del torneig, quan el jove foraster estava a punt de fugir, en l'últim moment, l'Hug ha vist que portava un amulet. I l'Hug ho ha tingut ben clar: és l'altra meitat del mateix amulet que ELL duu penjat al coll... D'ençà de llavors, l'Hug només pensa en una cosa: descobrir qui és aquest misteriós escuder...

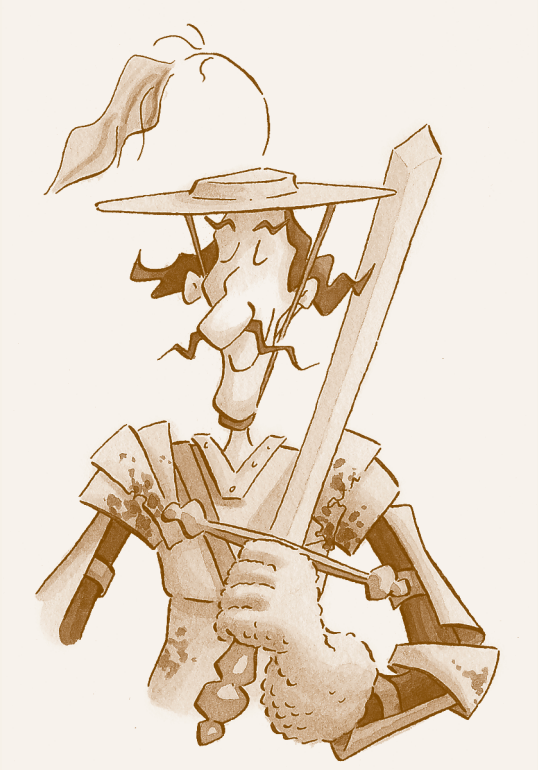

En Roc de Rocanegra

... és ben bé un cavaller exemplar i sense por, massa i tot, per desgràcia. El vell noble vivia en condicions miserables, però ben tranquil, al seu ruïnós castell de Colomers. Fins que han entrat a la seva vida l'Eli, com a serventa i també com a escuder, i el seu cavall Arabesk. Amb ells ha emprès una gran i perillosa aventura. Ho esguerrarà tot amb la seva poca traça?

El príncep Llop de Torreforta

Tot en ell és enorme: la talla gegantina, la cobdícia insaciable, la insensibilitat envers els pobres camperols, la perfídia contra els seus enemics, i sobretot el seu castell.

El color blau serà realment la seva ruïna, tal com li va predir l'endevina? Perquè això no passi, ha jurat trobar aquell escuder insolent de la camisa blava, que no vol ni anomenar, i venjar-se'n.

Avís de l'autor

Compte! Només per a valents i intrèpids!

Aquesta història va passar fa molts i molts anys. La vaig descobrir per casualitat, bé, de fet, potser no del tot per casualitat, i és que sóc escriptor i al capdavall m'interessen les bones històries.

Amb tot, qui em va donar a conèixer en secret aquesta aventura em va fer jurar que no explicaria a ningú com em va arribar a les mans.

Potser en desvelareu el secret si seguiu la història fins al final. Fins a un final trist? O fins a un final feliç? Ja ho veurem.

Però, atenció! Saber els detalls d'aquesta aventura pot ser perillós. El príncep de Torreforta persegueix tothom qui en coneix el secret. I els seus esbirros estan a l'aguait pertot arreu...

Capítol primer,

en què comença una recerca

—Perdoneu, pare, no he pogut anar més de pressa —va explicar l'Hug sense gosar mirar el pare Ambrosi, que s'ensumava alguna cosa. Al capdavall coneixia el seu pupil des de la infantesa, d'ençà que el va trobar embolcallat davant de la porta del monestir.

—Què vol dir això, que no has pogut anar més de pressa? T'he estat buscant des que ha sonat l'àngelus.

—Perdoneu... estava... d'allò... he estat una estona a... —L'Hug no sabia com ho havia de dir al pare

Ambrosi. Mai, en tota la seva vida, no havia gosat mentir al seu mestre. I ara el temptava una mentida que era molt més fàcil de dir que la veritat. Per desgràcia, però, l'Hug, com a nen criat en un monestir, tenia poca traça a l'hora de mentir.

—Estic esperant —va insistir el pare Ambrosi—. I mira'm quan et parlo.

—Era... al torneig del príncep Llop de Torreforta. —Ja ho havia dit. El pare Ambrosi pensaria que hauria estat vagarejant, pensant només a passar-s'ho bé, oblidant els seus deures al monestir. Havia pecat...

—No és pas tan greu —va dir rient el pare Ambrosi—. Certament, no és el lloc on s'hauria de distreure un monjo. En tot cas, no és on se sol trobar un honrat servidor de Déu. Però tu encara ets un nen! Els nens han de ser curiosos i descobrir el món.

Haig de fer un parèntesi per explicar una coseta: naturalment era una manera de veure les coses molt moderna per a aquella època. A l'edat mitjana, que és l'època en què té lloc aquesta història, els nens havien d'obeir i com-

plir els seus deures. El pare Ambrosi, com pots veure, era un home molt peculiar. Ho demostra el fet que ensenyés kung-fu al seu deixeble...

—Però no has fet res mal fet, oi? Res que hagis de confessar al prior?

—No, no —es va afanyar a dir l'Hug—. O potser sí... Però, en tot cas, no pas al prior...

—Què? —Ara el pare Ambrosi arrufava les celles.

—He trencat la meva promesa —va respondre l'Hug amb la veu apagada.

—La teva promesa? No t'entenc.

—La promesa que us vaig fer! He fet servir l'art de la lluita de Shaolin! —I va afegir a corre-cuita—: Però us asseguro que no he malferit ningú...

—Que t'ha vist lluitar algú? —el va interrompre el mestre.

—Em temo que sí. Ho ha vist molta gent. Però no deuen haver entès res. La gent d'aquestes terres no coneix aquest art i segurament han pensat que es tractava de màgia negra.

—Màgia?

L'Hug es va haver de contenir un somriure. S'enorgullia de pensar que ell, un noiet de tot just deu anys, havia tombat un guàrdia gros i forçut. I tot recordant el públic bocabadat, que segurament s'imaginava que passaven coses anormals, l'Hug es va aclarir la veu:

—Bé, sí. Què devien pensar, si no, quan han vist el guàrdia que queia a terra com un sac?

—Que t'has barallat amb un guàrdia del príncep?

—Amb el guàrdia en cap... —va murmurar l'Hug.

El pare va sospirar sorollosament.

—Només ha sigut perquè no ens donaven permís per entrar al torneig i...

—Un moment! —El monjo va interrompre el seu jove deixeble—. Anem a pams! «Ens»? A qui et refereixes? I des de quan cal un permís per veure un torneig?

—És una història llarga i força enrevessada...

—Doncs m'agradaria molt sentir aquesta història —va dir el pare Ambrosi i va afegir—: Naturalment només si me l'expliques sense embuts, estimat jove cavaller! Anem a la meva cel·la, que això no és apte per a altres orelles...

Un cop a la cel·la, el pare Ambrosi va seure al llit i es va mirar l'Hug expectant. El noiet va explicar amb tots els ets i uts el que havia passat en aquell torneig endimoniat del príncep de Torreforta. Va relatar com havia conegut el cavaller de Rocanegra i el seu misteriós escuder. Com, gràcies a la seva astúcia i a

l'art del kung-fu, l'havia ajudat a participar al torneig d'escuders que s'havia celebrat i com l'escuder, amb gran habilitat i amb la col·laboració del seu cavall de raça, havia guanyat la cota de malles. I això malgrat que el príncep havia fet mans i mànigues perquè guanyés el torneig el SEU escuder... No havia passat mai que algú derrotés l'escuder del príncep.

Quan l'Hug va haver acabat, el pare Ambrosi se'l va mirar amb un posat greu i pensatiu.

—T'ha seguit algú fins aquí? —va preguntar finalment, amoïnat.

—Crec que no —va respondre l'Hug—. Per què em mireu així? Que potser he fet un disbarat? Ho heu d'entendre, no podia deixar passar una ocasió com aquesta d'assistir a un autèntic torneig!

—Ho comprenc perfectament. Però ets conscient del perill que corres i de la situació compromesa en què ens has ficat a tots nosaltres i, especialment, aquest escuder desconegut i el seu senyor? —va replicar el pare Ambrosi en un lleuger to de retret—. De debò creus que el príncep de Torreforta deixarà passar fàcilment una humiliació com aquesta? La seva set de venjança és famosa arreu i més gran del

que ens puguem imaginar! Per algun motiu és temut per tot el país i més enllà de les fronteres, i és preferible no trobar-se'l pel camí.

Ja et pots imaginar com es va sentir l'Hug de cop i volta. Estava gaudint del record de la lluita amb un regust de triomf i, tot d'una, va notar la por al cos. Sobretot, quan va ser conscient que no tan sols havia compromès els seus germans del monestir, sinó que també corria perill el misteriós escuder. L'Hug se sentia com si, de sobte, tingués un sac ple de pedres a les espatlles.

Què havia de fer?

Havia d'avisar el cavaller i el seu escuder!

L'Hug va sospirar.

—*Factum infectum fieri non potest* —va dir el pare Ambrosi en veu baixa—. 'El que ha estat fet no es pot desfer'.

Llavors es va aixecar i es va dirigir pensatiu cap a la petita finestra.

Petita lliçó de llatí

A l'edat mitjana, el llatí era la llengua de l'Església i s'ensenyava a tots els monestirs. Tots els homes instruïts dominaven el llatí i tots els documents importants es redactaven sempre en aquesta llengua. Avui dia encara és la llengua de l'Església i el pots sentir en algunes misses catòliques.

Insults

polita excrementa equi	fems de cavall polits
tomaculum loquens	botifarra parladora
tu pes olens	fas pudor de peus
anser stultus	oca estúpida
caballus fatigatus	cavall fatigat

Gloria

turpissima	espantall
monstrum	monstre
nequissimus	inútil
lepus timidus	llebre tímida

stultissimus

imbècil

Paraules importants

equus	cavall
eques	cavaller
regulus	príncep
mysterium	misteri
casus	aventura
curiosus	encuriosit
malus	dolent
felix	feliç
certare	lluitar
ridere	riure
computare	comptar

Ah!

—Bé, de moment, hem de descobrir —va dir l'Ambrosi, deixant vagarejar la mirada pels turons— qui eren exactament l'estrany cavaller i el seu misteriós escuder amb un curiós nom de noia. Que duien escut d'armes?

—L'escuder portava una preciosa camisa blava amb un colom brodat —va reflexionar l'Hug en veu alta.

El pare va murmurar, parlant més aviat per a si mateix:

—Un colom a l'escut d'armes... no em sona. No m'hi entenc gaire en qüestions d'heràldica. Però el vell... diuen que el vell coneix bé el tema...

—Qui és el vell? —va voler saber l'Hug.

El pare es va girar cap a l'Hug.

—Un ermità. Un personatge estrafolari. Viu en un racó perdut del bosc, retirat, com a bon ermità. La gent conta coses extraordinàries sobre ell. L'havien tancat al calabós del castell de Claramunt i se'n va escapar misteriosament. Diuen que pot guarir. I que va vendre l'ànima al diable. I deu tenir molts anys. Fins i tot el fundador del monestir en parla en els seus escrits. Crec que són ximpleries. És impossible

que un home visqui tants anys; el fundador del nostre monestir va viure fa moltes generacions. És del tot absurd. De tota manera, crec que en sap un niu. Potser també deu saber qui és aquest cavaller amb un colom a l'escut d'armes...

—Deixeu-me anar-lo a cercar —va demanar l'Hug—. Potser, amb la seva ajuda, podré avisar els companys.

Tenia molt clar que havia de trobar aquell escuder. L'havia d'avisar. Però també havia de descobrir què hi tenia a veure l'amulet amb tot plegat. I per què el fascinava tant aquell jovenet...

Potser ja coneixes aquest sentiment de quan, de cop i volta, tens clar què has de fer i no pots pensar en res més: només en com resols el problema, en com compleixes amb un deure. Això és el que li passava ara a l'Hug. No sentia cap vertigen, cap por al desconegut. Només pensava en el seu deure. I en el misteriós escuder.

El pare Ambrosi, que va comprendre que l'Hug s'ho prenia molt seriosament, va fer el cor fort per acceptar el seu pla. I, com a comiat, li va donar un bon consell, amb un comentari sorprenent, a l'hora de fer camí:

—Sigues prudent en el viatge, sobretot, quan trobis desconeguts! I tingues sempre present que l'amistat és bona, però la xerrameca no és un bon company de viatge! I una altra cosa: si et trobes en una situació realment perillosa, no et sentis obligat a mantenir la promesa que em vas fer!

—Què voleu dir?

El mestre només va capcinejar i se li va dibuixar un somriure als llavis. Va tallar l'aire amb la mà plana, fent un soroll xiulador, i l'Hug el va imitar. Llavors el noiet va abraçar el mestre en un comiat efusiu.

—*Quod deus bene vertat* —va dir fluixet, quasi parlant per a si mateix—. 'Que Déu guiï cap al bé'.

Llavors li va indicar la direcció amb un gest i el va observar una estona. El capvespre embolcallava el jove monjo amb una càlida llum rogenca.